

KÁNTOR ZSOLT

A természet néz

A természet nézi az embert,
nézi az esőcseppeken keresztül,
figyeli a hópelyheken át.
Kutatja a szívét a szellő idea-
ujjaival. Az ég kizárólag napsugarakkal
röntgenezi a szív fotocelláit.

Ha irgalmas, kegyelmet kap
az autóvezetési vizsgán.
Ha adott enni a kóbor kutyáknak,
vetett a koldus kalapjába,
előre köszön neki a jó szerencse,
lehet, hogy meg is gyógyul aznap.

Nézi a fa a házat.
Benéz az ablakokon, ágaival
elér oda is, ahova senki nem lát.
A világító udvarban a porszemek
figyelik a zajokat és jelentik a bajt.
Majd a denevérek véleménye jön.

Az este, összeáll, mint konstelláció.
A függönyök és redőnyök mozgása
jel az éjjeli lepkéknek. Gyerünk!
A legyek nagyon álmosak. Utálják,
ha az újsággal a fejükre csapnak.
A kéményfüst sóhajt. Mennyi indulat.

A híradó közben kezdődhet az ágyazás.
Az udvaron bújócskázna a gyerekek,
a sötétedés mindig kitűnő fíling.
A fukar emberek hirtelen elalszanak.

Érinteni hagyja a nyelv által Magát

A virág illata hódolat a legfelsőbb régióknak,
nem a legfelsőbb bíróságnak,
hanem az égen túli birodalmak nagyjainak.
Torkuk szakadtából énekelnek
a rózsák is és a liliumok - az Úrnak.
Csak mi nem halljuk fizikai füllel.
Csak a kilélegzésüket érezzük a szájukból,
azt érezzük, mint virágillatot.
Az estike kinyílása taps!
A teremtő dicsőségének. Szela.

Isten úgy alkotott lelkeket, mint egeket.
Kaput nyit a Biblia felett.
Semmi nincs kihagyva a Nagy Tervből,
ami már öröktől fogva készítettett.

A bolygók, a csillagok
az erdők és a folyók,
a növények és az állatok
önszántukból végzik az Isten tiszteletét,
folyamatosan, éjjel-nappal.

Sem az anyag sem az ember nem képes
fönntartani a világot. Ha Isten nem tartaná,
leesnének. Ég, föld, Nap. Kabát s kalap.
Isten akarata, értelme tartja fenn.
Ő a Vagyok.

Ahogy az ember elképzeli valamit
és azt a tudat tartja tárolva az elmében,
amíg újra elő nem veszi „emlékként”.
Úgy az Úr is, mindent mindennel -

összevet. Jacques Derrida is csak ámul.
Kikukucska az égi kárpit mögül,
intetet a filológusok felvonulásának.
Akik épp sztrájkolnak Frankfurtban.

Az időtálló idő

Báger Gusztávnak és Derridának

Hagyni: a gondolat találja meg a reggelt –
A kagylók alatt megbúvó medúzákat
Hogy kitépjen minden gyökeret ágat
A szagokat se tompítsa se a só se a kender

Milyen jó hogy nyelvből van az ember
Mert a tény fátyolkészítője a másnap
Talán megértem mire eljön december
Hogy gyalulja le a megértést a látszat –

hitben az ész gyermek marad s a nyelv se előzi meg
fundamentumot vetni nem képes csak mélyíteni
a kijelentett igazságot amely zuhanyként hó-hideg

hogy a test se képes jobban átmelegíteni
nem teremt semmit az ember csak összeszerel
újrólvasod amit mindig **megkérdezel**

a könyvtáros néni megkérdezi: hova evezel?

